Desenvolupament: Per a qui? I a les costelles de qui?

Editorial

El 1973 s'ha caracteritzat por una forta acceleració del procés inflacionista. El cost de la vida, segons l'índex "oficial" manifassejat, s'ha incrementat en un 14'2%, amb la qual cosa ens situem al capdavant dels països de l'OCDE.

El "paquet" de mesures econòmiques, aprovat el 30 de novembre, congela els augments salarials pel 1974 al nivell assolit per l'encariment de la vida el 1973, fora de casos excepcionalíssims en els quals s'autoritza un augment complementari d'un 5 per cent. Amb això es pretén de situar el salari màxim real al nivell de gener del 1973. Però com que durant l'any ha crescut, gràcies a l'esforç dels treballadors essencialment, la renda nacional, és fàcil deduir-ne que s'ha reduït la participació del salari mitjà en la dita renda. El mateix passa amb la participació dels camperols, sobre tot els petits i mitjans. Per això la conflictivitat i combativitat dels treballadors hagi assolit tanta d'amplitud i duresa i es pugui preveure encara una més gran intensitat. Al camp s'han produït algunes accions de singular relleu i la persistència del pregon malestar en fa presagiar de noves.

1973 presenta, per contrast, substanciosos beneficis per a la immensa majoria de les empreses del capitalisme monopolista, a la ratlla de les coses "fabuloses". Galerías Preciados anuncia un increment dels beneficis del 30%. La Telefònica ha obtingut 7.283 milions de pessetes de beneficis, amb un augment del 25'2%.

* * *

El nou equip franquista, de forma més acusada que el precedent, amb el pretext de controlar la inflació sense deturar l'expansió, practica una política d'apedaçament econòmic que persegueix resultats immediats, incompatible amb objectius a mitjà i a llarg termini i amb qualsevol programació del desenvolupament. Aquesta política queda exclusivament a la mercè dels vaivens conjunturals, genera un clima d'inquietud i d'inestabilitat que ha contribuït a provocar la desaceleració i pot conduir a una recessió.

(passa a la pàg. 2)

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 382 Barcelona, 29 de gener del 1.974 PREU : 5 ptes.

UN DEURE INEXCUSABLE

Impedir el Consell de Guerra de la Tèrmica

El dia 3 d'abril del 1973 queia mort a trets per les forces repressives l'obrer MANUEL FERNÀNDEZ MARQUEZ, que treballava a la construcció de la Central Tèrmica del Besòs. Un altre obrer, SERAFÍ VILLEGAS, també era greument ferit pels trets de la policia contra els treballadors desarmats que reclamaven un augment de 4.000 pessetes al mes en els seus exigus salaris i una setmana de 40 hores de feina. Veren ser detinguts nombrosos treballadors, entre ells MANUEL PÉREZ EZQUERRA, LLEONARD FARRERO RODÉS, FERRAN LOZANO REVUELTO i JOSEP MORENO RIDE. Ara, si no ho impedim, els vol jutjar i condemnar un consell de guerra. El fiscal militar demana penes que van de 2 a 5 anys i que sumen un total de 25 anys de presó.

Contra la salvatge repressió de què van ser víctimes els treballadors que construïen la central tèrmica de Sant Adrià del Besòs es va aixecar la protesta irada de més de 150.000 treballadors d'unes 200 empreses de Barcelona i el seu cinturó industrial. Van fer vagues, aturs, manifestacions, assemblees, escrits i resolucions, accions massives juntament amb tota la població, com a Cerdanyola-Ripollet. Es van aixecar els estudiants de la Universitat Central i els de l'Autònoma. Es van pronunciar públicament 60 càrrecs sindicals de SEAT i 13 càrrecs sindicals de FECSA van denunciar davant d'un jutge la brutalitat policíaca de què fou víctima Manuel Fernàndez Márquez. Contra la "violència insti-

(passa a la pàg. 4)

MANUEL PEREZ EZQUERRA

Editorial

(ve de la pàg. 1)

La Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona recull en el seu recent informe que "l'activitat econòmica es manté a nivells elevats, potenciada per una demanda encara intensa" i que les previsions asseguren un alt grau d'utilització de la capacitat productiva "al voltant de mig any". (La Vanguardia, 15-1-74). Malgrat això s'observa una coincidència amb l'enquesta de desembre de la Secretaria General Tècnica del Ministeri d'Indústria que recull una disminució del ritme de creixement, un fre del consum privat i un nivell de les carteres de comandes per damunt del que és normal. (La Vanguardia, 22-1-74).

El problema es complica per l'espectacular alça dels preus del petroli i de les matèries primeres que faria necessàries, a tots els països capitalistes, considerables inversions en la investigació científico-tècnica per tal de facilitar la reestructuració d'alguns sectors industrials, la prospecció de noves fonts i assortiments d'energia i matèries primeres, la producció de noves matèries i posar en marxa explotacions abandonades que ara esdevenen imprescindibles. La reconversió crearà sens dubte dificultats a algunes indústries, però d'altres se'n veuran beneficiades, com també l'economia en general per la cooperació econòmica i de desenvolupament i l'increment dels intercanvis comercials amb els països que forneixen de petroli i matèries primeres . L'alarma causada per la reducció de subministraments petrolífers ha conduït a judicis més cautelosos i esperançadors pel 1974:

D'altra banda no hi ha dubte que el món capitalista s'endinsa en una fase més aguda de la crisi general del capitalisme que abraça totes les esferes i que es manifesta en el terreny econòmic, entre altres aspectes: Per la vulnerabilitat i inestabilitat d'un desenvolupament basat en la inflació que posposa la solució real dels problemes que podrien assegurar un autèntic millorament de la qualitat de la vida de tots els ciutadans i incapacita el capitalisme per superar les crisis i mantenir un creixement sostingut i equilibrat. Pel desfermament de la crisi monetària i financera internacionals. Per la intensificació de la lluita pels mercats, els proveïments d'energia i matèries primeres, l'exportació de tecnologia i capitals, etc. etc.

En el marc de tot el que acabem d'exposar s'ha decidit a cuita-corre la flotació de la pesseta, tot cobrint-se amb la flotació del franc francès. Amb això es fa més vulnerable i inestable la moneda i l'economia, que entren en el joc de la lluita d'interessos al camp internacional. La flotació significa a la pràctica una devaluació "camuflada" de la pesseta i queda pràcticament contrarestada la disminució lineal d'aranzels decretada tres dies abans. Les importacions, que dupliquen aproximadament les exportacions, seran més cares i empentaran els preus a l'alça. La flotació afavorirà el turisme i l'exportació industrial i escassament l'agrària, perquè es dirigeix essencialment cap a la C.E.E. on regeixen altres principis. Les reserves de divises, que arriben a uns 6.500 milions de dòlars, representaran un major valor comptable que fins ara, la qual cosa permetrà de llençar a la circulació una nova massa monetària que accelerarà encara més el procés inflacionista.

La flotació de la pesseta és congruent amb la utilització de la inflació per impulsar la inversió. Es totalment demagògica la decisió d'intensificar la inspecció dels mercats de barri "per considerar que d'aquesta forma es protegeix de manera més immediata i eficaç la capacitat adquisitiva dels nivells econòmics més modestos". Els motors de l'encariment no rauen aquí, sinó a les empreses monopolistes i als intermediaris també monopolistes. Les inspeccions de preus no poden fer res contra ells, perquè els ministeris econòmics estan a les mans dels seus representants que converteixen els òrgans executius de l'Estat en instruments dels interessos econòmics monopolistes. Es per això que el fenòmen inflacionista està tan arrelat, que és impossible contenir-lo i que l'hàgim de veure com una cosa permanent, com el propi monopoli en aquesta societat capitalista. D'això es desprèn també que la política econòmica i social no és independent de les estructures polítiques i financeres que dominen en l'Estat i la societat.

Ara bé, els estrets objectius que es persegueixen provoquen una forta contracció del consum de masses amb la qual cosa s'assenten les premisses per una futura recessió. Es cert que sense producció no hi pot haver consum; però si no hi ha consum la producció es fa innecessària i sobrevé la superproducció. La inversió, que gaudeix d'una limitada autonomia, depèn en última instància, com la producció, del motor de la demanda.

Per tal de contrarestar aquesta política antisocial cal lluitar decididament per les reivindicacions salarials, contra l'encariment de la vida i pel pas de la dictadura a la democràcia. Els treballadors han d'aprofitar la favorable conjuntura econòmica actual per arrencar les seves legítimes reivindicacions. El desenvolupament econòmic no pot fer-se a les seves costelles i a expenses de les capes intermitges i en benefici exclusiu del capitalisme monopolista. Els treballadors han aconseguit amb la seva unitat i fermesa trencar en alguns casos, que cal generalitzar, els límits salarials fixats. Es generalitzen els convenis de duració anual i revisió semestral del salari d'acord amb el cost de la vida. Es va imposant ja que l'IRTP vagi a càrrec de les empreses. En alguns casos s'ha aconseguit la llibertat de celebrar assembleies dins de les empreses la qual cosa eleva el combat cap a la conquesta de llibertats democràtiques. La gran amplitud que assoleix la lluita desplegada pels treballadors evidencia l'elevat grau de consciència i de combativitat, la possibilitat d'arrencar millores substancials i, tot i que sembla contradictori, de contribuir a allunyar una problemàtica recessió.

El judici del 31 de Gener

El 31 de gener es celebrarà un dels judicis que el règim ha muntat contra els advocats laboralistes Albert Fina, Montserrat Avilés i Ascensió Solé, tan coneguts i estimats pels treballadors catalans.

En aquest judici el fiscal demana penes de 3 anys de presó per a Albert Fina i Montserrat Avilés i 5 per a Ascensió Solé. Amb ells serà jutjat també l'obrer Francesc Puertó, per al qual el fiscal demana 10 anys de presó. De què els acusen? De "propaganda il.legal". En què es basa el fiscal? En la circular informativa que regularment aquests professionals envien als seus clients i que tracta de temes professionals . No cal sorprendre's. Els feixistes els volen tancar a la presó perquè es dediquen a defensar els treballadors de les arbitrarietats i estafes dels capitalistes (amb la complicitat de les "lleis" franquistes) i a defensar les víctimes de la repressió.

Aquests advocats tenen també altres processos pendents: un d'ells per reunió amb ele seus clients, obrers de la "Seat". Les peticions són de 8 anys per a Albert Fina i cinc per a Montserrat Avilés. I també són inclosos en la causa dels 113.

Quan aquest periòdic arribi a les mans dels lectors s'haurà fet o s'haurà ajornat el primer judici. Passi el que passi hi ha en peu un combat contra la dictadura, en el qual té la part principal la classe obrera i els advocats, però també afecta tots els antifranquistes, perquè els advocats Fina, Avilés, Solé i l'obrer Puerto siguin lliures, perquè s'anul.lin tots els processos pendents.

Col·loqui de Ginebra

Intel·lectuals i llibertat

Els dies 11, 12 i 13 de gener s'ha celebrat a Ginebra un col·loqui de partits comunistes de l'Europa capitalista entorn del tema "LA SITUACIÓ DELS INTEL.LECTUALS A L'EUROPA CAPITALISTA; LA LLIBERTAT DE CREACIÓ I D'INVESTIGACIÓ". Juntamant amb tres altres col.loquis monogràfics, forma part de la preparació de la Conferència de PP.CC. d'aquesta àrea geogràfica convocada per als dies 26, 27 i 28 a Brussel.les. Parlem amb el delegat espanyol, membre del P.S.U.C.

-Quins partits van assistir-hi?

-N'hi van assistir 9: Alemanya federal, Austria, Berlin-Oest, Espanya, França, Grècia, Itàlia, Noruega i Suïssa.

-Els comunistes espanyols fa temps que donem un gran pes a l'aliança de les forces del treball i de la cultura, és a dir, dels treballadors intel.lectuals amb els manuals de la ciutat i el camp. Coincideixen en això els altres partits?

-Un dels aspectes más notables del col·loqui és que va fer aparèixer una àmplia coincidència a l'entorn d'aquesta qüestió, probablement més de la que hom hagués pogut esperar fa uns anys. La idea que es tracta d'una aliança estratègica, no ocasional, sinó bàsica per enderrocar el capitalisme i construir el socialisme és compartida per tots. En tots els casos, aquesta idea parteix d'una anàlisi també coincident de les característiques de la intel.lectualitat d'avui.

-Es a dir...?

-El creixement del nombre de treballadors intel.lectuals provocat per l'expansió accelerada dels estudis secundaris i superiors, expansió deguda principalment al progrés tècnic i a la creixent "demanda d'instrucció" per part del poble; el distanciament de la majoria d'aquests intel.lectuals dels llocs de decisió i de poder; la seva assalarització, en detriment de l'exercici independent (o liberal) de les professions; la progressiva pèrdua d'una autonomia professional que ja abans era bastant il.lusòria i la subordinació forçada a les lleis del capital i del poder, etc. En suma, és una autèntica proletarització del treball intel.lectual. Tot això en un marc polític on sovint s'accentuen els trets autoritaris i la violació de les llibertats polítiques.

-Què es va dir sobre la llibertat de creació i d'investigació?

-Encara hi ha gent que pensa que el socialisme és el règim de la regimentació de la cultura, del "diktat" polític sobre escriptors i artistes, del control policíac i de la censura sobre la informació, les publicacions, el cine, el teatre, etc. En el col.loqui alguns partits vam deixar ben clares aquestes qüestions L'ESTAT SOCIALISTA NO TINDRÀ CAP FILOSOFIA OFICIAL, NO EXISTIRÀ LA CENSURA, NO HI HAURÀ CAP CENTRE POLÍTIC NI ADMINISTRATIU QUE DICTI LLEIS A L'ART NI A LA CIENCIA. La llibertat de creació i d'investigació serà part integrant de les llibertats públiques inherents al socialisme.

-Tal com ho dius pot confondre's amb una visió liberal...

-La diferència és que els comunistes no renunciarem al combat ideològic permanent per imposar una "ideologia" dominant (que és la ideologia de la classe dominant; en aquest cas la ideologia col·lectivista de la classe obrera). Ens espera una dura tasca per desarrelar els profunds prejudicis individualistes, mercantilistes, de l'actual societat, els costums endarrerits en matèria de sexe, de família, etc. Ens correspon realitzar una revolució cultural que permeti l'emergència d'un home amb mentalitat nova. I cridarem totes les forces intel.lectuals a participar en aquesta tasca apassionant. Però la nostra política és de fer-ho no per la via de la imposició administrativa o política, sinó per la lluita d'idees, en la qual cadascú tingui mitjans per expressar-se lliurament, en el marc de la Constitució. D'altra banda i això va quedar ben clar, no lluitem no més per l'aspecte formal d'aquestes llibertats, sinó per la seva plasmació material a l'abast de tothom i no sols d'una minoria. Ens esforçarem per fer participar en la vida cultural tot el poble, del primer a l'últim ciutadà. En comptes de productors conformistes, com vol el capitalisme, el socialisme necessita homes conscients, curiosos, cultes, informats; homes lliures, en una paraula.

-Crec que es va parlar de l'"afer" Soljenitsin.

-En realitat només se'n va parlar a la conferència de premsa, a instàncies d'alguns periodistes. Aprofitaré per fer algunes puntualitzacions al que la premsa espanyola ha dit. No és veritat que hi hagués una declaració conjunta de 4 partits (Espanya, França, Itàlia i Suïssa), i és menys veritat encara que aquests partits donessin "suport" o "solidaritat" a Soljenitsin (com ha dit R. Estarriol a LA VANGUARDIA). A la conferència de premsa cada partit va parlar en nom propi; el que passa és que els 4 partits esmentats vam coincidir en estimar que sota el socialisme tot escriptor és lliure de publicar el que li sembli, encara que siguin obres conservadores i fins i tot reaccionàries com és el cas de Soljenitsin, i que l'"afer" Soljenitsin és aprofitat per fer una campanya anticomunista i antisoviètica que denunciem i que serveix, alhora, per emmascarar l'empitjorament de la situació dels intel.lectuals a l'Occident capitalista i per ocultar les realitzacions soviètiques en el camp de la cultura.

-Es va parlar del feixisme?

-Naturalment. Era un punt de referència constant. Els grecs i espanyols vam denunciar la repressió i la manca de llibertats. Jo em vaig referir al cas de Luciano Rincón, condemnat a 6 anys per haver publicat a París una obra antifranquista (amb pseudònim), cas que no ha merescut cap atenció d'aquesta premsa que crida tant a propòsit de Soljenitsin; i a la situació catastròfica de l'ensenyament. També vam dir que el feixisme no és sinó la manera de governar del capitalisme monopolista en situacions d'excepció i vam posar en guàrdia sobre les amenaces que fa pesar aquest sistema sobre les llibertats allà on existeixen i en la mida que existeixen.

-Com valores aquest col.loqui?

-Es un pas endavant digne de consideració. El comunicat que hi fou aprovat, tot i que representa una primera presa de posició col.lectiva dels PP.CC. que suscribim totalment, és un text de compromís i queda encara enrera del que els comunistes d'Espanya hem elaborat quant a política cultural. Finalment diré que aquestes limitacions il.lustren el retard encara notable en la col.laboració dels comunistes d'Europa cara a una estratègia continental comuna, retard que és urgent superar.

Un deure inexcusable

(ve de la pàg. 1)

tucionalitzada" i pel dret dels treballadors a la llibertat d'associació es van pronunciar, públicament també, el cardenal Jubany i altres bisbes catalans. Els Col.legis professionals, intel.lectuals i artistes i diferente personalitats ciutadanes varen prendre posició oberta. En 15 dies es va recollir més de mig milió de pessetes en solidaritat amb les famílies de les víctimes i amb els treballadors acomiadats i empresonats. En aquelles primeres setmanes d'abril es va realitzar una poderosa mobilització obrera, popular i ciutadana que va condemnar el crim i es va solidaritzar amb els treballadors de la Tèrmica, que va constituir una de les més importants accions realitzades sota la dictadura contra la violència repressiva.

A més a més a altres punts d'Espanya i a l'estranger varen tenir lloc també importants accions de protesta i solidaritat.

En els mesos transcorreguts des de llavors hom ha mantingut empresonate, contra tota justícia, els companys de Manuel Fernández, en comptes de processar i empresonar els qui varen donar les ordres de disparar i els qui les varen executar. La monstruositat del Consell de Guerra apareix en tota la seva cruesa després de la sentència favorable als treballadors de la Tèrmica dictada per la Magistratura de Treball de Barcelona i de la seva confirmació, en aquests dies, pel Tribunal Central de Treball, que declara improcedents els acomiadaments i dóna la raó als treballadors contra l'empresa. Així, el Tribunal Central de Treball reconeix que no hi havia motius ni per acomiadar els obrers. PERÒ SÍ QUE SE'LS POT SOTMETRE A UN CONSELL DE GUERRA. Ningú no ha de romandre indiferent davant d'aquest brutal absurd repressiu! Cal aconseguir l'anul.lació d'aquest procés. L'Exèrcit no s'ha de fer còmplice d'aquesta nova violència de la dictadura feixista contra la classe obrera. No s'ha de comprometre en aquest atemptat contra els drets més elementals dels treballadors. L'EXERCIT S'HA D'INHIBIR D'AQUESTA CAUSA I TRANSFERIR-LA A LA JURISDICCIÓ ORDINÀRIA. MANUEL PÉREZ I ELS SEUS COMPANYS HAN DE SER POSATS IMMEDIATAMENT EN LLIBERTAT.

Aconseguir això ens correspon a tots els qui a l'abril ens vam aixecar contra el crim del Besòs, a tots els qui avui ens pronunciem a Catalunya i arreu d'Espanya, a tot el món, perquè sigui desterrada de la vida pública la violència, perquè s'obri el camí de la convivència i de la reconciliació nacional, de la llibertat. Tot i tots hem de posar-nos dempeus novament, com a l'abril passat, per aconseguir l'anul.lació d'aquest Consell de Guerra. Ho hem de fer conscients que es tracta d'una gran batalla per la solució pacífica als problemes pendents, per la conquesta de la democràcia.

Telegrames, cartes, escrits i resolucions, delegacions per demanar l'anul.lació del Consell de Guerra i que la causa passi a la jurisdicció civil, han de ser adreçats a la Capitania General de la IV Regió Militar i a l'Auditoria de Guerra, al Tribunal Militar. Cal expressar a Manuel Pérez i els seus companys la solidaritat obrera i ciutadana fent-los arribar milers de cartes al seu nom a la presó Model de Barcelona. Cal que no quedi ningú al marge d'aquesta mobilització que ha de prendre les formes que col.lectivament es decideixin a cada fàbrica, a cada lloc de treball o d'estudi, a les barriades i parròquies, als col.legis professionals, a tot arreu. A les jerarquies de l'Església els correspon una responsabilitat principal i han de donar continuïtat a la seva justa actitud de l'abril passat.

TOT I TOTS DEMPEUS PER IMPEDIR AQUEST CONSELL DE GUERRA!

LLIBERTAT PER A MANUEL PÉREZ, LLEONARD FARRERO, FERRAN LOZANO I JOSEP MORENO!

Victòries obreres contra la congelació!

La generalització de la lluita obrera per tota la terra espanyola aquestes setmanes presenta tota una sèrie de característiques que permeten de destacar-ne la continuïtat amb les accions del 1973 pel que fa a formes de lluita, relació entre la repressió i la solidaritat de masses... Però albora es situen en un marc polític nou creat després de la desaparició d'en Carrero. Per al govern Arias resulta vital contenir la crisi econòmica i això pretenen fer-ho a les costelles dels treballadors mitjançant els decrets de congelació. Es per això que les victòries aconseguides tenen gran importància. Com a exemple d'allò que és POSSIBLE, com a estímul per a noves accions. A la pràctica està resultant que les empreses només invoquen els decrets del govern quan no hi ha lluita. De vegades són elles mateixes que comencen amb ofertes superiors. Altres vegades disfressen els augments cedits davant de la unitat obrera.

Heus aquí alguns exemples d'augments aconseguits des del novembre:

UNION CARBIDE (Navarra).....	40.000 ptes. l'any.
MOTOR IBERICA (Navarra).....	de 36.000 a 45.000 ptes. l'any.
METALL de Navarra.....	23 %.
AUTOBUSOS de Madrid.....	18'5 %.
FIAT HISPANIA, de Madrid.....	42.000 ptes. l'any, IRTP i seguretat social a càrrec de l'empresa.
TELEFONICA.....	unes 50.000 ptes. l'any.
AGRIA HISPANIA, de Biscaia...	22 al 26 %.
SEAT.....	21'3 % (revisió de fi d'any del conveni)
SIEMENS.....	40.000 ptes. l'any (revisió de fi d'any del conveni)
SOLVAY.....	52.000 ptes. l'any.
MEVOSA.....	20 %.
AUTOBUSOS de Barcelona.....	40.000 ptes. l'any.
FONTANALS.....	21 %.
LAFORSA.....	46.000 ptes. l'any.
UNIDAD HERMETICA.....	2.700 ptes. al mes.
IMENASA.....	42.000 ptes. l'any.
ELECTRODOS KD.....	2.200 ptes. el mes.
FUNDICIONES ROS.....	de 500 a 600 ptes. la setmana.

Al tèxtil i a tot arreu: Com a Alcoi !

Quan ens plantegem les perspectives de lluita, quan orientem l'acció, fem necessàriament una anàlisi d'allò que ÉS POSSIBLE a cada moment. I per bé que la tasca de DIRECCIÓ del combat no consisteix a imaginar-se utòpicament el desenvolupament de la lluita com si fos "el conte de la lletera", resulta que, al marge de triomfalismes més aviat verbals en general, la cosa més difícil AVUI és saber incorporar a les ORIENTACIONS CONCRETES les perspectives de TOT ALLÒ que ÉS POSSIBLE a partir d'una anàlisi POLÍTICA de la situació, a partir de l'experiència mateixa de lluites recents.AVUI, com a conseqüència del desenvolupament de la lluita de masses en un règim feixista, del desgast d'aquest pel constant combat del poble i per les contradiccions polítiques que aquest combat provoca, com a conseqüència del nivell assolit en aquests fenòmens, és necessari saber entendre i afirmar amb audàcia que A LA LLUITA DE MASSES NO HI HA "IMPOSSIBLES"!

I a la pràctica, en el treball diari, resulta difícil actuar al capdavant de les masses amb aquesta concepció. PERQUÈ ens pesa massa el "REALISME" del "sindicalista" (en el sentit limitatiu, però no pejoratiu!), el "realisme" massa arrelat a les pròpies experiències de cadascú, a les experiències passades, concretes, que ens fa sospesar més les dificultats del treball concret, les dificultats per a DIRIGIR. Això ens pesa més que no pas la necessària AUDÀCIA del dirigent polític (A LA LLUITA DE MASSES NE CESSITEM AUTÈNTICS DIRIGENTS POLÍTICS!), conscient de la situació, d'una situació general complexa, canviant, FAVORABLE, d'una situació política la comprensió de la qual el fa MÉS FORT.

Aquestes breus reflexions, necessàriament esquemàtiques per qüestions d'espai, vénen a tomb de la recent experiència de la convocatòria d'un ATUR GENERAL de 24 hores a tota la "província" de Barcelona feta per la Unió de Treballadors i Tècnics del Tèxtil. Això ha succeït gairebé els mateixos dies que s'ha desenvolupat una VAGA a 120 (cent vint!) empreses del TÈXTIL d'ALCOI, els treballadors de les quals han imposat les seves reivindicacions econòmiques, trencant així la "congelació" del Sr.Barrera, en un temps de 2 a 3 dies (de 48 a 72 hores!) de vaga obertament coordinada, en la qual ha jugat un paper molt important la COMISSIÓ DELIBERADORA del conveni per la seva intel.ligent tasca d'INFORMACIÓ i CONTACTE PERMANENT amb els treballadors. I no creiem necessari insistir que ALCOI (del país valencià) és també a l'Espanya feixista.

La "sorpresa" d'ALCOI hauria de començar a no ser-ho tant després d'altres sorpreses importants: GRANADA, OCUPACIÓ DE LA SEAT, CONSTRUCCIÓ DE MADRID. Després del FERROL,VIGO, SALLENT-BALSARENY, CERDANYOLA-RIPOLLET, PAMPLONA... Després de tantes petites i grans accions que subratllen la MADURESA de la classe obrera, del nostre poble, la seva CAPACITAT de lluita.

¿Hi havia a ALCOI una més gran "organització" de les Comissions Obreres a les fàbriques, a cada una de les 120 empreses en lluita? Una millor coordinadora del tèxtil? Més àmplia organització del Partit? Millor que a Sabadell, Terrassa, Barcelona...? Potser sí! Però ens decantem més aviat a pensar que NO. Estem convençuts que allò que va resultar decisiu va ser que l'avantguarda (i com més forta políticament i organitzativament, molt millor!) VA SABER veure l'oportunitat del moment, va saber utilitzar audaçment (AUDÀCIA en la concepció i en els FETS) les possibilitats legals i, sobretot, va comprendre a la pràctica allò que era "POSSIBLE" en aquell moment tot i que MAI no ho haguessin fet allà encara. I vet aquí els resultats.

Tornem del tèxtil d'Alcoi al tèxtil de Catalunya. Es pot considerar que el 7 de gener ha estat parcialment una OPORTUNITAT perduda. PERÒ NO HA PASSAT L'OPORTUNITAT DE LLUITAR AL TÈXTIL! L'experiència del 7 ens és de gran utilitat si l'assimilem adequadament. I pot ser-ho també la dinàmica que es va posar en marxa per la pròpia convocatòria i les accions realitzades. Els nous acords de la UTT, les noves accions a empreses tèxtils que varen participar el dia 7 i d'altres que no ho van fer (CASANOVAS i FITISA, de Sabadell; GASSOL, de Mataró; BERTRAN Y SERRA, de Manresa; MANUFACTURA AUXILIAR, de Terrassa...) i sobretot els convenis pendents de la LLANA, COTÓ i RAM DE L'AIGUA que afecten la major part dels 200.000 treballadors tèxtils de la "província" de Barcelona poden donar molt de joc.

Les negociacions en marxa a la LLANA (trencada ja la primera fase) i al COTÓ, les imminents del RAM DE L'AIGUA, el fet que les COMISSIONS DELIBERADORES de la LLANA i el RAM DE L'AIGUA siguin bastant representatives, elegides en reunions d'enllaços, permeten de lligar la NEGOCIACIÓ amb la LLUITA, amb les fàbriques. NEGOCIACIÓ i LLUITA es poden potenciar mútuament si no es cau en el "legalisme" dels qui abandonen les possibilitats legals per deixar el camp lliure als feixistes de la CNS.

Altre cop allò decisiu serà jugar un paper dirigent adequat, orientar en funció de la nova situació, sense por que a la lluita les masses ens desbordin organitzativament, conscients que això és inevitable en el desenvolupament d'una autèntica mobilització DE MASSES, sempre que siguem capaços d'evitar el desbordament polític.

Boicot pagès als mercats

Els primers dies de desembre van repartir-se gran nombre d'octavetes per alguns pobles del Vallès signades per una organització clandestina anomenada -amb regust de guerra de remences- "LA VENTAFOCS" que cridaven a un boicot al mercat ramader de GRANOLLERS per al dia 5 de desembre. Tant a aquesta ciutat com a SANT CELONI es va dur a terme el boicot: no es va efectuar la transacció de cap porc ni de cap mena de bestiar. Els pagesos han seguit fidelment la consigna.

ELS 113 EN LLIBERTAT...

La nit del 26 van sortir en llibertat provisional els 6 darrers detinguts de la Model. Queda, doncs, només detingut el sacerdot Lluís XIRINACS, que ha tornat a donar un alt exemple de la seva combativitat irreductible reivindicant l'ÚS DE LA LLENGUA CATALANA davant del T.O.P. i negant-se a parlar en castellà.

No ha de cessar la solidaritat amb en Xirinacs ni amb cap dels 113, que segueixen pendents de judici. RECLAMEM L'ANULLACIÓ DEL PROCÉS !

...MENYS UN

Campanya dels 3 milions

Un terç de l'objectiu

llista nº 3

Comarca, 15, 11.034 ptes.; Comarca 20, 16.040 ptes.; Comarca 25, 5.750 ptes.; C.E., 173 ptes.; Grup Bolívar, 23.787 ptes.

Total: 56.784 ptes.

BARCELONES: Barcelona, 153.081 ptes.; Hospitalet (2 lliur.), 2.963 ptes.; Badalona, 6.929 ptes.; Santa Coloma de Gramenet (42 aportacions), 27.572 ptes.; Sant Adrià del Besòs, 1.379 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà-Sant Joan Despí (2 lliur.), 9.229 ptes.; Molins de Rei-Sant Feliu, 3.005 ptes.; Sant Vicenç dels Horts (2 lliur.), 6.041 ptes.; Prat del Llobregat (2 lliur.), 7.585 ptes.; Gavà-Viladecans-Sant Boi-Castelldefels, 6.052 ptes.- VALLES OCCIDENTAL: Terrassa (4 lliur.), 38.520 ptes.; Cerdanyola-Ripollet-Montcada (4 lliur.), 5.706 ptes.; Sabadell (8 aportacions), 28.670 ptes.- VALLES ORIENTAL: 3.240 ptes.- BAGES: Sallent (2 lliur.),7.825 ptes.- TARRAGONA: 30.519 ptes.-MARESME: Mataró, 5.960 pts. GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 9.620 ptes LA SELVA-BAIX TORDERA: (3 lliuraments) 2.137 ptes.- GIRONA "Província": Capital (2 lliur.), 1.014 ptes.; Figueres, 3.000 ptes.; Grup Costa Brava Sud, 6.000 ptes. CEL.LULA DEMOCRACIA (16 aport.): 16.380 ptes.

Total: 382.427 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.
16 aportacions, 9.342 ptes.; Mar, 1.225 ptes.; Vendrell, 700 ptes.; Federico, 5.471 ptes.; Llorenç, 19.936 ptes.; Família Alegria, 3.000 ptes.; Jaume i Montse, 5.000 ptes.; M i MT, 1.000 ptes.; Alex i companya, 500 ptes.

Total: 46.174 ptes.

Total de la llista nº3:	485.385 ptes.
Suma anterior:	628.935 ptes.
Suma i segueix :	1.114.320 ptes.

CLASSIFICACIÓ DE LES 20 PRIMERES ORGANITZACIONS

1.	Comitè de Barcelona i col.laboradors	85.991 ptes.
2.	Terrassa	83.135 "
3.	Sabadell	81.185 "
4.	Santa Coloma de Gramenet	47.029 "
5.	Grup Bolívar	46.736 "
6.	Tarragona	44.954 "
7.	Cèl.lula Democràcia	40.781 "
8.	Horta	31.935 "
9.	Casc Antic de Barcelona	31.824 "
10.	Camp de l'Arpa	28.895 "
11.	Cornellà-Sant Joan Despí	25.487 "
12.	Comarca 30	23.215 "
13.	Besòs	20.513 "
14.	Mataró	19.508 "
15.	9 Barris de Barcelona	17.703 "
16.	Comarca 20	16.040 "
17.	Badalona	14.236 "
18.	Comarca 15	11.034 "
19.	Girona	10.014 "
20.	Prat de Llobregat	9.964 "
	Els lliuraments directes al C.C. sumen	269.486 "

aidez la presse clandestine

Tarja editada per les organitzacions del P.S.U. a França, per la campanya.

El balanç de fi d'any, encara incomplet (falten els resultats de bastants organitzacions), ha permès de constatar que hem sobrepassat el MILIÓ de pessetes.

L'esforç realitzat per la gran majoria de militants és digne de saludar.

És interessant de constatar que moltes aportacions són fruit d'iniciatives locals (festes, rifes, reunions amb simpatitzants, recollides especials, etc.). Citem les organitzacions de Santa Coloma, Sabadell, Terrassa, i a Barcelona les del Camp de l'Arpa, Casc Antic...

D'altres organitzacions han recollit els diners essencialment amb els materials proporcionats per Comitè Central: Tarragona,Vilanova i la Geltrú, Sallent, les del Baix Llobregat, etc.

Entre les organitzacions que combinen les dues formes volem destacar la de Terrassa, sobretot per la manera de portar la Campanya. Amb data del 25 de desembre el Comitè Local ha publicat la primera llista de les quantitats recollides juntament amb la classificació de les seves organitzacions i acompanyada d'un breu comentari: "...us recordem la necessitat de revisar,a cada organització, els compromisos adquirits al setembre i a posar els mitjans necessaris per al seu compliment...". Segueix una referència més extensa a "... la necessitat de distribuir més i millor la nostra propaganda, aspecte fonamental de la campanya...", objectiu al qual "Treball" pensa dedicar un pròxim comentari.

L'exemple de Terrassa, foment d'emulació, hauria d'ésser recollit per les organitzacions més importants del PSUC.

Les nombroses experiències adquirides en aquesta primera etapa han de servir per una continuació més dinàmica de la campanya.

Els comitès, les cèl.lules, han d'estudiar més acuradament les possibilitats locals, que són moltes, i portar-les a terme amb molta més decisió. Aprofitar totes les forces del Partit és també un altre factor a tenir en compte: que no quedi ni un sol militant sense participar a la campanya!

El Comitè Executiu estudia pel seu costat noves realitzacions que puguin facilitar la recollida generalitzada d'ajut a la premsa prop de simpatitzants i militants.

Després d'aquest primer balanç -a completar- creiem convenient fixar un nou punt de la campanya, que proposem que sigui el 30 d'abril.

AJUT ALS PRESOS

Sant Adrià, 120 ptes.; Cerdanyola-Ripollet-Montcada, 3.600 ptes.; Molins de Rei-Sant Feliu, 150 ptes.; Cornellà-Sant Joan Despí, 880 ptes.; Tarragona, 3.200 ptes.; Lleida, 744 ptes.; Sant Vicenç dels Horts,226 ptes.;Barcelona,785 ptes.

UNIVERSITAT

Es possible algun "viratge" del règim?

Dintre de l'expectació amb la qual s'ha con emplat el canvi de govern consecutiu a la mort de Carrero Blanco, destaca la provocada pel que pogués passar en el Ministeri d'Educació i Ciència.

La crítica a l'anterior ministre va acompanyada en els òrgans de premsa burgesos, així com en el pensament polític conservador o ingenu de molts ensenyants, d'unes esperances poc fonamentades sobre el que pot portar de nou el nou ministeri. El fet d'oblidar que la situació de caos en l'ensenyament ja apareixia amb tota claredat a les darreries del ministeri Villar Palasí és causa de tals illusions. El ministre Rodríguez es va caracteritzar només pel fet d'articular més violentament una resposta a la crisi de l'ensenyament capitalista a Espanya que, en les seves directrius generals, ja estava traçada. Aquestes directrius generals eren la restricció, el fre al desig i a la capacitat populars d'accedir a tota mena d'aprenentatge i d'assumir-ne la gestió.

Fins ara els instruments d'aquesta política restrictiva han estat diversos, els uns basats explícitament en la Llei General d'Educació i els altres introduïts amb l'aplicació de la Llei. Es podria dir que els principals són els següents (sense tenir en compte les restriccions classistes imposades des de la preescolar i la general bàsica pel sistema social):

1. Procediments restrictius continguts a la LGE o basats en ella:

la inexistència d'una instrucció preescolar a l'abast de tothom; la doble titulació en l'EGB; la tendència al nombre limitat ("selectivitat") en l'ingrés a la universitat; l'encariment de l'ensenyament superior; l'especialització prematura; l'estratificació de l'ensenyament superior en cicles amb titulacions pròpies.

2. Procediments restrictius desenrotllats en l'aplicació de la llei:

insuficiència del pressupost; foment de l'ensenyança-negoci (sector privat), amb una auto-limitació del sector estatal - política que no és nova perquè s'aplica des de 1939 -; reducció de la investigació a la Universitat; burocratització del professorat; repressió administrativa, policíaca i judicial de professors i alumnes.

L'única cosa que pot fer un ministeri que vulgui oferir un aspecte no repressiu és introduir algunes formes liberals (no democràtiques) en la gestió de les institucions. Però això només és possible en una situació de l'aparell d'ensenyament sense tensions agudes, la qual cosa, al seu torn, exigeix una restricció antidemocràtica de la població escolar - sobre tot als nivells secundari i superior - i el manteniment del professorat dintre de certs límits numèrics.

La combinació d'algun liberalisme en la forma i de restricció en el contingut pot aconseguir per no gaire temps que alguns estudiants i, sobre tot, uns professors privilegiats (en el sentit de no eliminats ni perjudicats en els seus ingressos) alimentin novament il.lusions sobre la possibilitat d'una democratització de l'ensenyament sense canvis substancials de la societat. Però un universitari realment democràtic s'adonarà aviat del caràcter il.lusori d'aquesta esperança i de la necessitat de concebre la lluita per la democràcia en el terreny educatiu - lluita que naturalment ha d'aprofitar qualsevol obertura i que ha de saber identificar en cada moment els objectius tàctics i parcials que permetin avançar amb les masses - com una marxa cap al socialisme, llarga o curta en el temps, però sense etapes qualitativament diverses, excepte pel que fa als límits imposats per les possibilitats materials, com hauria dit Babeuf, el qual sabia ja, fa gairebé 200 anys, que "l'educació és una monstruositat quan és desigual".

Amb un primer pas democratitzador n'hi hauria prou, doncs, per posar en qüestió no sols les tècniques de govern de tal o tal ministre, sinó també els principis econòmics i socials del sistema, el seu contingut de classe mateix.

Fins a quin punt un nou Ministeri d'Educació pot canviar la situació?

Pot canviar les formes, disminuir o dissimular la repressió oberta (tot i que la brutal irrupció de la policia el 23 de gener a la Facultat de Filosofia de Pedralbes, que va produir ferits, amb sang i tot no permet de ser gaire optimista); pot limitar o aturar temporalment l'usurpació de la funció pública de l'ensenyament per part dels negociants

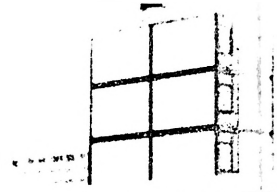

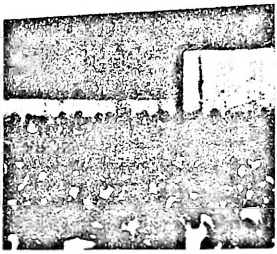

privats i fer algunes poques coses més.

Però hi ha quelcom de decisiu completament fora del seu abast: anul.lar la contradicció entre l'actual demanda social d'instrucció i les característiques del sistema econòmic-social espanyol.

En aquest punt decisiu, el poder no pot fer ni el pas democràtic primer i més elemental: la supressió de les restriccions, o selectivitat, en l'accés a tot l'ensenyament superior i secundari, així com les restriccions socials que encara pesen sobre l'ensenyança bàsica.

Això es pot comprendre fàcilment amb un exemple. Tot i que el país necessita vitalment molts més metges que els que ara té, el fet d'obrir democràticament la matrícula de Medicina implicaria: una alteració dràstica del pressupost educatiu; deixar en l'atur milers de metges o emprendre una inversió massiva en sanitat pública per tal de construir centres hospitalaris (sobre tot a les àrees no metropolitanes) i d'instaurar un sistema generalitzat de prevenció i altres mides, tot el qual suposa en canvi general en l'assignació de recursos. Ara bé, ni aquests canvis ni la modificació de mentalitats que requereixen no poden produir-se sense una revolució social.

QUINA POLITICA CULTURAL?

El nou govern sembla orientar-se cap a una política dual: reprimir amb la duresa que calgui el moviment obrer i popular i les forces d'esquerra, i practicar al mateix temps una certa obertura cap als sectors de centre i dreta i cap als intel.lectuals. O, dit d'una altra manera: sembla intentar aïllar i fer retrocedir el moviment obrer i popular amb mides polítiques i repressives alhora.

L'entrada d'un grup important de "franquistes" a Informació i Turisme va en aquest sentit, com també la presència a Educació i Ciència d'homes com Martínez Esteruelas i Lucena. Aquest canvi de personal ve corroborat pel retorn al vell calendari acadèmic, que acaba s'enfonsar en la vergonya i la irrisió la trista figura de Julio Rodríguez.

Però les dificultats d'aquesta tàctica apareixen ja en el desastrós pas enrera donat pels procuradors en Corts respecte al jurament dels càrrecs directius dels Col.legis Professionals, que provocarà la justa indignació de la majoria de col.legiats de tot Espanya i contra el qual no sols els professionals sinó la classe obrera i tot el poble han d'iniciar una enèrgica batalla.

Les obertures que pugui aportar el nou govern en matèria cultural i informativa seran benvingudes (suposant que arribin a produir-se!), i han de permetre que els intel.lectuals demòcrates i progressistes es llencin decididament a aprofitar-les per difondre les seves idees i posicions. Però al mateix temps els comunistes advertim de la necessitat de no deixar-se seduir pels cants de sirena que intenten amortiguar l'enfrontament entre la dictadura i els intel.lectuals i, també, allunyar les forces de la cultura de la classe obrera i les restants forces populars. La via a la democràcia passa necessàriament per l'aliança estreta amb la classe obrera, per la lluita decidida contra la dictadura.

Salvem en Puig Antich!

La pressió popular perquè no s'apliqui la pena de mort imposada a en Salvador Puig Antich s'ha anat incrementant i estenent. Recapitulem aquí tot el que coneixem fins al moment:

* El mateix dia del consell de guerra, el 8, els obrers de l'empresa constructora "Miró y Trepat" van fer un quart d'hora d'assemblea i atur.

* Diversos actes, el dia 17, dels estudiants de Bellaterra.

* El 9 i el 10 de gener dues manifestacions a Barcelona.

* El dia 11 manifestació al barri de Sant Llorenç, de Terrassa.

* Peticions al cap de l'Estat o al govern per part de:

- L'Abat de Montserrat, els bisbes Jubany, Pont i Gol, Camprodon i, segons sembla, els altres bisbes de Catalunya.
- Col.legis d'Advocats, Enginyers, Aparelladors i Llicenciats.
- Grup d'Advocats Joves.
- 26 associacions de veïns i parròquies de Barcelona.
- Junta directiva de l'Associació de la Premsa de Barcelona.
- 53 periodistes barcelonins.
- Estudiants del departament de Filologia de la Facultat de Filosofia i Lletres.
- Club d'Amics de l'UNESCO.
- Club d'Amics de l'ONU.
- Institut Catòlic d'Estudis Socials ("ICESB").
- Nombrosos telegrames individuals.

* La solidaritat internacional també se gueix. L'arquebisbe de París ha enviat la petició de commutació al cardenal Jubany perquè la trameti.

Si tot aquest conjunt de protestes i peticions s'eixampla més, aconseguirem salvar la vida d'en Salvador Puig. Hem d'aconseguir que el Consell Suprem de Justícia Militar anul.li la pena de mort imposada o, si això no succeïs, que sigui commutada. Es molt important i necessària també la pressió als militars.

Invitem tothom a participar en aquesta mobilització sense perdre ni un segon.

Visita al Viet Nam

Entre el 9 i el 16 de gener, una delegació del Partit Comunista d'Espanya, encapçalada per Santiago Carrillo i de la qual en formava part el Secretari General del P.S.U.C., va realitzar una visita d'amistat a la República Democràtica del Viet Nam.

En el proper número publicarem àmplia informació d'aquesta visita.

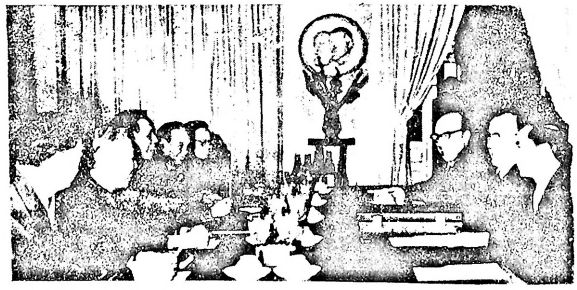

Foto presa durant les converses mantingudes per la delegació del P.C.E. amb la direcció del Partit dels Treballadors del Viet Nam. La Delegació vietnamesa estava integrada per LE DUAN, Secretari General del Comitè Central; LE DUC THO, membre del Buró Polític; XUAN THUY, Secretari del Comitè Central; NGUYEN VAN KINH, membre del Comitè Central; TRAN QUANG HUY, membre suplent del Comitè Central.